

Győri Ítéltábla

Gf.IV.20.242/2019/5. szám

A Győri Ítéltábla a Jogi_képviselő1 ügyvéd (Helység2, utca1 u.) által képviselt **Zrt1.** (Helység2, utca1 u.) **felperesnek** a Jogi_képviselő2-n elnök által képviselt **alperes** (cím1.) **alperes** ellen békéltető testületi ajánlás hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2019. szeptember 3. napján kelt 36.G.40.025/2019/9-II. számú ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a felperes keresetváltoztatását elutasítja.

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatja és az alperes BT/110/2018. számú, 2019. január 31-én kelt ajánlását hatályon kívül helyezi.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperesnek 36.000 (harminchatezer) forint perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A perben nem álló magánszemély fogyasztóként a fogadási rendszer internetes fogadási rendszerben vett részt 2018. augusztus 2-án. Első alkalommal egy 39.000 forintról, majd a későbbiekben további tizenkettő darab, egyenként 43.000 forintról szóló szelvényt mutatott be. A fogyasztó az első szelvénnel kapcsolatban az alperes eljárását kezdeményezte arra hivatkozva, hogy a sikeres tipp ellenére a felperes csak a megtett tétnek megfelelő 39.000 forint nyereményt ajánlotta fel számára a nyertes szelvényre járó 195.000 forint helyett. Vitatta a részleges érvénytelenítés jogszerűségét és a felperesi eljárás felfüggesztésének tényét. Állítása szerint utóbbinak ellentmond, hogy a felperes által megjelölt időtartamban további, az eljárás tárgyát nem képező tizenkét szelvényt vásárolt és adott fel.

Az alperes előtti eljárásban a felperes az 1997. évi CLV. törvény (Fvtv.) 36/C. §-a szerinti általános alávetési nyilatkozatot nem tett, kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a Békéltető Testület döntését nem ismeri el magára nézve kötelezőnek. A fogyasztó kérelmével szemben azzal védekezett, hogy az eljárás tárgyát képező „Ki jut tovább” fogadási eseménnyel kapcsolatban maga sem állította, hogy az felfüggesztésre került. A 2018. augusztus 2-án 18.000 és 18:18 között megtett fogadások részleges érvénytelenítése azonban elkerülhetetlen volt a vállalkozás külső megbízottjának informatikai rendszerére visszavezethető, vis maiornak nem minősülő adatátviteli hiba miatt. A hibát a vállalkozás megbízottja igazoltan elismerte. A felperes Részvételi Szabályzatát a fogyasztó a fogadási rendszer fogadás tétjének megfizetésével magára nézve kötelezőnek ismerte el. A Részvételi Szabályzat I. 7. § (6) bekezdése szerint a felperes fenntartja a jogot arra, hogy indokolt esetben – például adatbevitel, adatátviteli, kiértékelési, számítástechnikai eszközökben történt meghibásodásból eredeztethető hiba például: tizedes vessző elírás, fordított hendikep, odds, hendikep nagyságának, pontszám, gólszám, játékszám, helyezés határértékének téves feltüntetése, fogadási események kötéstiltásának elmaradása esetén – az érintett fogadási eseményre a részleges érvénytelenség szabályait alkalmazza.

Az alperes a 2019.január 31-én kelt BT/110/2018. számú ajánlásában a fogyasztó kérelmének helyt adott és kötelezte a felperest, hogy a határozat kézhezvételét követő 15 napon belül fizessen meg a fogyasztónak 195.000 forintot. Az ajánlás indokolásában az alperes rögzítette, hogy a felperes Részvételi Szabályzatának I. 1.§-a szerint a Részvételi Szabályzatot a fogadás megtételével a fogyasztó magára nézve kötelezőnek ismerte el. Megállapította, hogy a felperes az általa hivatkozott adatátviteli hiba tényét igazolta. Osztotta a fogyasztó álláspontját azt illetően, hogy a felperes eljárása nem kerülhetett felfüggesztésre, mert ebben az esetben nem lett volna lehetőség a további, az alperesi eljárás tárgyát nem képező tizenkét szelvény feladására. Kifejtette, hogy a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:148. § (1) bekezdéséből következően a felperes felel a közreműködője érdekkörében bekövetkezett, vis maiornak nem minősülő hibáért. Miután az adatátviteli hiba a felperesi közreműködőnek felróható, a Ptk. 1:4. § (2) bekezdéséből következően a felperes nem hivatkozhat alappal a Részvételi Szabályzatra.

A felperes keresetében az alperes ajánlásának hatályon kívül helyezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az ajánlás az Fvtv. 34.§ (4) bekezdésébe ütközik, mert az alperes a Ptk. rendelkezéseit tévesen értelmezte. A Ptk. 6:58. §-ából és 6:59. § (2) bekezdéséből következően a felek jogviszonyában a közreműködőért való felelősségre nem a Ptk. 6:148. § (1) bekezdése, hanem a felek ettől eltérő megállapodása az irányadó. Az eltérést jogszabály nem tiltja, mert a Ptk. 6:104.§ (1) bekezdés h) pontja csak a 45/4014 (II. 26.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésével és 2. § d) pontjával együtt értelmezhető. Utóbbiból következően a fogyasztó és a felperes közötti szerződésre a hivatkozott Kormányrendelet hatálya nem terjed ki. A Részvételi Szabályzat általános szerződési feltételként a Ptk. 6:77. §

(1) bekezdése és 6:78. § (1) és (2) bekezdése szerint a fogyasztóval kötött szerződés részévé vált. Rámutatott, hogy a felperes soha nem hivatkozott a saját eljárása felfüggesztésére, ezért az alperes ajánlása indokolásának ezzel kapcsolatos megállapítása iratellenes. Az ajánlás tartalmi hibája mellett hivatkozott arra is, hogy alávetéses nyilatkozat hiányában az alperes nem hozhatott volna a felperest kötelező rendelkezést. Az alperesi döntés megnevezésében ugyan ajánlás, tartalmilag azonban a felperest kötelező határozat. Erre tekintettel pedig az állapítható meg, hogy az alperes megsértette az Fvtv. 18-37/A.§-ában, közelebbről az Fvtv. 32.§-ában foglaltakat.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Az ajánlás tartalmát illetően fenntartotta az ott kifejtett jogértelmezését. Rámutatott, hogy az ajánlás nem hivatkozik a 45/2014. (II. 26.) Kormányrendeletre, így a felperesnek az e körben tett előadása irreleváns. A Ptk. magasabb szintű jogszabály a Részvételi Szabályzatnál, így annak előírásai nem zárják ki a felperesnek a közreműködőért való felelősségét. A részleges érvénytelenség alkalmazása jogsértő volt. Az eljárása megfelelt az azzal szemben támasztott jogszabályi követelményeknek. A döntés jogi hatályát annak elnevezése és a felperes részéről tett alávetéses nyilatkozat megléte vagy hiánya határozza meg, azt önmagában nem teszi jogszabálysértővé, hogy abban az „ajánlja” kifejezés helyett a „kötelezi” szó szerepel.

A felperes válasziratában kiemelte, hogy a Részvételi Szabályzat I. 7. § (6) bekezdése a fordított odds közlése esetén önmagában lehetővé teszi a szerződés részleges érvénytelenné nyilvánítását, függetlenül attól, hogy az adatközlési, adatátviteli hiba milyen okokra vezethető vissza, az kinek az érdekkörében valósult meg. Rámutatott, hogy az alperes ellenkérelmében írtaktól eltérően a támadott ajánlás nem tartalmaz olyan megállapítást, hogy a részleges érvénytelenség megállapítása jogsértő lett volna. A Részvételi Szabályzat nem jogszabály, éppen a Ptk. teremt lehetőséget arra, hogy az abban meghatározott diszpozitív szabályoktól a felek eltérhessenek. Fenntartotta, hogy alávetéses nyilatkozat hiányában a döntés nem tartalmazhat kötelezést. Ezzel kapcsolatban csatolta más békéltető testületek ajánlásait.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában rámutatott, hogy a felperes alávetéses nyilatkozata hiányában az alperes nem hozhatott, és nem is hozott kötelező határozatot. Ezen nem változtat az sem, hogy az ajánlás rendelkező része nyelvtanilag kötelezést tartalmaz. Ebből következően az Fvtv. 34. § (3) bekezdés a-c) pontjainak sérelme nem állapítható meg.

Az alperesi ajánlás tartalmát illetően kifejtette, hogy a Ptk. 6:64. § (1) bekezdése szerinti ajánlati kötöttségre tekintettel jött létre szerződés a fogyasztó és a felperes között. A Ptk-nak az érvénytelenséggel kapcsolatos rendelkezései nem diszpozitívak, az alaki hibát leszámítva eltérő szabályozásban a felek nem állapodhatnak meg. Ezért a Részvételi Szabályzat I. 7.§ (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy abban a felperes javára elállási jog került kikötésre. Ugyanakkor az alperes által megállapított tényállás szerint az elállás alapjául szolgáló, a Részvételi szabályzatban meghatározott feltételek nem következtek be. Mivel a feltétel bekövetkeztének hiányában a felperes az elállási jogát nem gyakorolhatta, az alperes érdemben helyes döntést hozott, ezért az Fvtv. 34. § (4) bekezdésére alapított kereseti kérelem sem lehet alapos.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, az alperesi ajánlás hatályon kívül helyezését kérte a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383.§ (2) bekezdése alapján. Arra hivatkozott, hogy az alperes előtt folyamatban volt és az elsőfokú eljárás tárgyát egyaránt az képezte, hogy a fogyasztó és a felperes között fennálló jogviszony kereteit a Ptk. általános rendelkezései vagy a felek szerződése határozza-e meg. Ehhez képest az alperes túlterjeszkedett az Fvtv. 18.§ (1) bekezdése szerinti hatáskörén, mert a felperes és a fogyasztó egyezségének hiányában az eljárást meg kellett volna szüntetnie és a fogyasztót tájékoztatnia kellett volna arról, hogy igényét bírósági úton érvényesítheti.

Fenntartotta, hogy az alperes ajánlása nem felel meg az Fvtv. és a Ptk. rendelkezéseinek.

Kérte, hogy az ítéltábla kötelezze az alperest 84.000 forint első-és másodfokú perköltség (36.000 forint elsőfokú és 48.000 forint másodfokú eljárási illeték) megfizetésére a felperes javára.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos:

Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy a fellebbezésben hivatkozott Fvtv.18. § (1) bekezdésének sérelmére, nevezetesen arra, hogy az alperes hatáskörét túllépve járt el, a felperes kereseti kérelmet nem alapított. A 2016.évi CXXX.tv. (Pp.) 373. §. (1) bekezdése szerint a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során – a (2)-(5) bekezdésben foglalt kivételekkel – a keresetet a viszontkeresetet és a beszámítást (e §-ban a továbbiakban együtt: keresetet), illetve az ellenkérelmet megváltoztatni nem lehet, utólagos bizonyításnak nincs helye. A kereset-, illetve ellenkérelem-változtatást elutasító végzést a másodfokú bíróság legkésőbb az ítéletében, vagy az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzésében indokolja. A felperes a Pp. 373. § (2)-(5) bekezdése szerinti körülményekre, tényekre nem hivatkozott, ezért az Fvtv.18. §. (1) bekezdésére alapított fellebbezési kérelme a másodfokú eljárásban meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül. A Pp. 373. §-ához fűzött indokolás szerint a keresetváltoztatás elutasításáról a másodfokú bíróságnak azért kell külön végzést hoznia, hogy a fellebbező tudja, melyek azok a kérelem változtatásai, amelyeket nem engedélyez számára a másodfokú bíróság. Tekintettel arra, hogy a fellebbezést az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el, a felperes valamennyi érdemi nyilatkozatát a fellebbezésben már előterjesztette, nem volt akadálya annak, hogy az ítéltábla a meg nem engedett keresetváltoztatásról a másodfokú eljárást befejező ítéletében határozzon. A jelen eljárásban nem volt olyan eljárási cselekmény, amelyben a felperes akadályozott lett volna arra tekintettel, hogy a keresetváltoztatás elutasításáról korábban nem szerzett tudomást.

Ami a fellebbezés érdemét illeti, a felperes az elsőfokú eljárás során és fellebbezésében helyesen hivatkozott arra, hogy alávetéses nyilatkozat hiányában az alperes – amennyiben a békéltető testület előtti eljárás során a fogyasztó és a vállalkozó nem kötöttek egyezséget – csak az Fvtv.32. § b) pontja szerinti ajánlást hozhatott. Az alperes a döntését ugyan ajánlásnak nevezte, de az tartalmilag mindenben megfelel az Fvtv. 32.§ a) pontja szerinti kötelezést tartalmazó határozatnak. Nyelvtanilag a „kérelemnek helyt ad”, „kötelezi a vállalkozást” kifejezések semmilyen értelmezés mellett nem minősíthetők csupán ajánlásnak. A döntés rendelkező része annak megnevezésén túl mindenben megfelel egy végrehajtható határozattal szemben támasztott követelménynek, egyértelműen meghatározza a kötelezés tárgyát, határidejét. Ezért az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes eljárása az annak során hozott döntés mindenben megfelelt az Fvtv. rendelkezésének. Erre tekintettel a tartalmilag az Fvtv. 34.§ (3) bekezdés a) pontjára alapított kereseti kérelem alapos, annak alapján az alperesi határozat hatályon kívül helyezésének van helye az Fvtv. 34.§ (3) bekezdése szerint.

Az alperesi határozat tartalmát támadó kereseti kérelem az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően ugyancsak alapos. A fentiekben kifejtettek szerint alávetéses nyilatkozat hiányában az alperes csak ajánlást hozhatott, amelynek tartalmi megfelelése az Fvtv. 34. § (4) bekezdése alapján támadható bíróság előtt. Az ítéltábla szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy az Fvtv. 34.§-ára alapított eljárást illetően egységes és következetes a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy a békéltető testület ajánlásának hatályon kívül helyezése iránti kereset elbírálásakor a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az ajánlás megfelel-e a jogszabályoknak és nem a fogyasztó, illetőleg a vállalkozás jogvitáját kell érdemben eldöntenie (Kúria Pfv.V.20.789/2018/9.). Tényként rögzíthető, hogy sem az alperesi határozat, sem a felperes kereseti kérelme, sem az alperes érdemi ellenkérelme nem foglalkozott az elsőfokú bíróság által érdemben vizsgált azon kérdéssel, hogy a felperes részvételi szabályzatának I. 7.§ (6) bekezdése értelmezhető-e a részleges érvénytelenség keretein belül, vagy az valójában elállási jogot jelent a felperes számára. Ez a kérdés azonban a fentiekben kifejtettek szerint nem képezheti a bírósági eljárás tárgyát.

Az Fvtv. 34.§ (4) bekezdésére alapított perekkel kapcsolatban kérdéses lehet, hogy a bíróságnak csak a döntés érdemi részét, vagy annak indokolását kell-e vizsgálnia. Ebben a kérdésben a bírói gyakorlat eltérő álláspontokra helyezkedett. Vannak olyan döntések, amelyek szerint a vizsgálat tárgyát alapvetően a döntés érdemi része képezi, az ajánlás indokainak megalapozottságát a bíróság nem vizsgálja (Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.21.168/2011/3.). Ebből következően a békéltető testület ajánlásának hatályon kívül helyezése iránt indított perben a kereseti kérelmet akkor is el kell utasítani, ha az ajánlás a békéltető testület döntésében megjelenő indokoktól eltérő jogalapon ugyan, de a jogszabályoknak megfelelőnek bizonyul (Kúria Pfv.IV.21.891/2011/4.).

Az újabb bírói gyakorlat szerint az ajánlás hatályon kívül helyezése iránti perben a bíróság vizsgálatának és döntésének annak indokaira is ki kell terjednie (Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.21.104/2014/6., 4.Pf.21.740/2014/2., 4.Pf.20.119/2014/8., 4.Pf.20.120/2014/8.). Ugyan az utóbbi határozatok a pénzügyi békéltető testület által hozott ajánlás bíróság előtti megtámadásának feltételeivel foglalkoztak, az azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a pénzügyi békéltető testület ajánlásának megtámadását lehetővé tevő jogszabályi rendelkezés – a 2010.évi CLVIII.tv. 97. § (4) bekezdése – e vonatkozásban azonos rendelkezést tartalmaz, mint az Fvtv. 34.§ (4) bekezdése.

A jelen ítéltábla álláspontja a bírósági felülvizsgálat tartalmát illetően az, hogy az Fvtv.34.§ (4) bekezdésére alapított perben nem csak az ajánlás rendelkező részében írtakat, hanem az ajánlás indokait is vizsgálva kell eldönteni azt a kérdést, hogy az ajánlás megfelel-e a jogszabályoknak. A döntés és annak a békéltető testület által adott indokolása ugyanis együttesen ad olyan konzisztens, egész állásfoglalást, amelyből megállapítható, hogy a fogyasztó kérelme mennyiben, milyen okból volt alapos. Nem célja viszont a békéltető testület határozatával szemben igénybe vehető felülvizsgálatnak, hogy a bíróság a határozat

érdemi részérőnek helyességéről, azaz az anyagi szabályoknak való megfeleléséről, a támadott határozattól teljesen eltérő alapon döntsön, miként az jelen eljárásban történt.

A felülbírálat tárgyát képező eljárásban a felek között az nem volt vitatott, hogy a békéltető testület határozatfelperesi közreműködő érdekkörében felmerült adatátviteli hiba fennállt. Ettől eltérő megállapítást az alperesnek a perben támadott döntése sem tartalmaz. Az alperes nem a hiba fennálltát vonta kétségbe döntésének indokolásában, hanem azzal érvelt, hogy a felmerült hiba nem tekinthető vis maior jellegűnek, az a közreműködőnek felróható, a közreműködőért való felelősséget pedig a Ptk. 6:148.§-a alapján a felperes nem zárhatta ki. Az elsőfokú bíróságnak a fellebbezéssel támadott ítélet 3. oldalán tett azon megállapítása, hogy az alperes által felvett tényállás alapján nem volt megállapítható, hogy a Részvételi Szabályzat I. 7. § (6) bekezdésében írt feltételek fennálltak, iratellenes, mert a téves adatátvitel tényét a felperes a Békéltető Testület előtti eljárásban igazolta és a Békéltető Testület maga sem jutott arra az álláspontra, hogy a felperes ezirányú kötelezettségének ne tett volna eleget.

Az alperes döntésének indokolásában meghivatkozott Ptk. 6:148.§ (1) bekezdése szerint aki kötelezettsége teljesítéséhez vagy joga gyakorlásához más személy közreműködését veszi igénybe, az igénybe vett személy magatartásáért úgy felel, mintha maga járt volna el. A Ptk-nak a szerződések tartalmára vonatkozó rendelkezései a 6:59. § (2) bekezdése alapján alapvetően diszpozitívek, az eltérés csak akkor nem megengedett, ha azt a törvény tiltja. Nincs akadálya annak, hogy a Ptk. 6:148.§ (1) bekezdése szerinti feltételtől a felek egyező akarattal akár az egyedi szerződésben, akár a szerződés részévé váló általános szerződési feltételben eltérjenek. Ebből következően az alperes döntésének jogi indokolása nem helytálló. A felelősség kizárásnak nem az az akadálya, hogy – amint arra az elsőfokú eljárás során az alperes hivatkozott – a Ptk. a jogszabályok hierarchiájában milyen helyet foglal el, mivel a részvételi szabályzat nem jogszabály, hanem általános szerződési feltétel. Ebből következően a jogszabályi hierarchiával kapcsolatos alperesi okfejtés értelmezhetetlen. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes eljárása nem terjedt ki annak a kérdésnek a vizsgálatára, amire a jelen elsőfokú eljárásban a felperes hivatkozott, nevezetesen, hogy a 45/2014. (II.26.) Korm.rendeletnek van-e a jelentősége a jogvita elbírálása szempontjából, annak hatálya kiterjed-e a fogyasztó és a vállalkozás szerződésére. Az alperes a határozatának indokolása nem foglalkozott azzal a kérdéssel – mert ilyen jellegű érvelés az előtte indult eljárásban egyik fél részéről sem hangzott el –, hogy fogyasztói szerződés esetén a közreműködőért való felelősség kizárható-e, az ilyen felelősség kizárással kapcsolatos általános szerződési feltétel mennyiben felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek.

Téves az alperes határozatának indokolása azt illetően is, hogy a Részvételi Szabályzat I. 7.§ (6) bekezdése nem a közreműködőért való felelősség kizárására vonatkozik, az a felperes felelősségét nem a közreműködő személyéhez kötötte, hanem meghatározott kommunikációs hibák esetére zárja ki, függetlenül attól, hogy azok milyen okra vezethetők vissza, és ez az ok kinek az érdekkörében merül fel, illetőleg az vis maiornak tekinthető-e. A Ptk. 6:148.§ (1) bekezdése nem alkalmazható és értelmezhető arra az esetre, amikor a szerződő fél nem a közreműködőért való felelősséget zárja ki általában a közreműködő személyéhez kötötte, hanem meghatározott esetekre zárja ki a saját felelősségét, függetlenül attól, hogy a szerződésben meghatározott esetkör saját, vagy valamely teljesítési segédjeként eljáró személyhez köthető. Miután a Részvételi Szabályzat I. 7.§ (6) bekezdése nem értelmezhető a közreműködőért való felelősség kizárásaként, a Ptk. 6:148. § (1) bekezdésétől való eltérést pedig a Ptk-nak a 6:148. §-a nem tiltja, az alperes határozatának indokolása is téves.

Mindezekre figyelemre az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és az alperes döntését az Ftv. 34. § (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

Az első- és másodfokú eljárásban pervesztes alperes köteles a felperes perköltségének megfizetésére a Pp. 364.§-a és 83. § (1) bekezdése alapján. A fél a perköltsége megtérítését a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint annak felszámításával kérheti. A jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét kizárólag a jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján számíthatja fel [Pp. 81. § (5) bekezdés].

Az elsőfokú eljárásban a felperes a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése szerinti költségfelszámítással élt, ugyanakkor a fellebbezéséhez a Pp. 81. § (5) bekezdése szerinti költségfelszámítást nem csatolt, mindössze előadást tett arra nézve, hogy az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kéri az általa lerótt illetékre figyelemmel. A Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése szerinti szabályos költségfelszámítás hiányában a másodfokú eljárásban felmerült felperesi perköltségről az ítéltábla nem tudott rendelkezni. Erre tekintettel a pervesztes alperest a felszámított 36.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Dr. Zámbo Tamás sk.

Dr. Szalay Róbert sk.

Dr. Molnár Andrea sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró